

49,127.

SUMMI PRETH
MARGARITAM,
DEUM

A FUNERE REDUCEM,

Thefauri instar inæstimabilis,

SOLEMNI PASCHATIS FESTO,

Studioſæ in Athenæo patrio iuventuti,

quin imo cunctis ſacri gazophylacii

cultoribus & amafis,

mente manuque porrigit devotâ

M. HENNINGUS WITTE,

Eloq. & Hiſt. P. P.

RIGÆ,

Literis GEORGII MATTH. NÖLLERI.

Otentissimum humanæ gentis
Reparatorem, CHRISTUM, ex ma-
terno prodeuntem utero, ad margari-
tæ è testa extractæ similitudinem, tri-
mestre abhinc, piâ mentis trutinâ ex-
pendimus; nunc Eundem, sub eodem unionis sche-
mate ulterius conabimur contemplari. Candor
inter primas margaritæ virtutes haud immeritò cele-
bratur, qui tamen, si naturæ fidendum arbitris, ob-
fuscat, inque rubedinem degenerat, quando, ini-
quâ sorte suâ, radiis exponitur solaribus. Quid de
mystica censebimus Margarita, *θεανδρώπρω*, qui can-
didâ nuper veste indutus procescit, ut, de vita inno-
centissimè traducta, luculentissimum ederet testimo-
nium? Nonne tum & Ille, turpissimis immixtus
nebulonibus, de divina, quam ab æterno posside-
bat, claritate multùm remisit, & obfuscarî visus est,
cùm pretiosum sanguinis sui ruborem, in acerbissi-
ma passione, copiosè satis emitteret? At, die hõc
Paschali, nova iterum lux mundo exoritur, splen-
dor margaritæ nativus redit, gravissimæque luctus
recedunt tenebræ, posteaquam concham confregit,
& vitalis prosiluit Margarita, funestò per triduum la-
pide contecta. Adhæc margarita perfectionem, le-
vorem ac venustatem ab arte emendicatam, ceu in

cæteris fieri gemmis affolet, nullam planè admittit, sed ab ipsis statim incunabulis levigata pleneqve prodit exulta. Unio, quem heic dilaudamus, ejusdem penitus indolis est, cui nullus unquam ab arte decor venit, virtute utpote suâ è ferali surgens testudine. Margarita, quamdiu intra ostream delitescit, nec hominum exponitur oculis, vix admirationem & encomia in se convertit. Cùm pretiosissima Animæ Margarita, æternus DEI Filius, summæ pulcritudinis suæ radios nostro subduceret conspectui, & à vilissimis quibusvis, Hierosolymitano in prætorio, indignè admodum tractaretur, divina ejus cognosci ægrè potuit dignitas. Verùm, abjectò post sævitæ Judaicæ mortisque squalore, obscuram tumbarum cameram omnipotenti manu reclusit, & quantum illi cæli terræque esset Heros, tum demum cunctis patefecit, & solemnisissimam à credentibus venerationem obtinuit. Si justum nancisci valorem debet margarita, & ad usus in vita aptari, necessitas omninò requirit, ut in medio perforetur, ac terebello percutiatur. Teres utiqve & rotundus noster in passione extitit Servator, ac vulneratus undiqve fuit, quò maximum à nobis pretium promereret. Margaritâ, Hispaniarum Reginâ, & Philippi III. conjuge, è vivis exemptâ, Famianus Strada, ad illius nomen alludens, margaritam depingi curavit, quæ

quæ, aureo inserta annulo, epigraphen tulit: DESERVISSE JUVAT MARE. Non adeò errabimus, si resurgenti è sepulcro Domino, quod aurei instar annuli fuit, incomparabilem cœli margaritam complectens, eandem attribuamus gnomam, siquidem Theander ille, superatò vitæ hujus pelagò, ad tranquillum æternitatis & gloriæ cœlestis portum, denuò transfretavit, ac obstantia mortis Itygisque freta post se longissimè reliquit. Viginti, & quod paululum excurrit, anni jam effluerunt, cum in Insula Ceylon ingens margaritarum institueretur piscatio, & tam ex vapore venenato, qui, ruptis conchis, emergebat, quàm ex ostrearum putredine, aer graviter inficeretur. Secus autem contigit, cum margaritarum & totius orbis conditor ex terræ prodiret visceribus. Etenim virulentus gehennæ vapor, qui universum hoc destruere deberet, tum evanuit, & æther undiqve, suavissimis quasi odoribus refectus, saluberrima quævis spirare cepit, quoniam æternæ mortis reos benignus cœli favor ab infernali reduxit obscuritate. Experimentis vice plus simplici comprobatum, pulverem margaritæ contusæ præsentissimum ad restaurandas ægrotantium vires, esse remedium, adeò ut moribundos & spiritum properantem ægrè trahentes mirè soleat refocillare. Quis, quæso, nisi divinæ Majestatis

jestatis hostis ignorat, Margaritam omni pretio superiorem, JESUM, quò nemo repertus unquam pulchrior, diris improborum flagellis, & acerbò demum crucis supplicio fractum & quasi contulum esse? Ille pro certissima omnium nostrarum ægritudinum dolorumque medicina se spontè obtulit, ut nos, variis dilaceratos criminibus, ad integram animæ valetudinem deduceret, veramque recuperaret salutem. Quum Christina, Serenissima Orbis Aquilonaris Imperatrix, regnum æquè ac patriam lineret, Romamque commigraret, fuere inter exteros, qui complurium gemmarum emblemate eandem exornarent, ac præsertim unionem è filo suspensum delinearent. Aderat & Vates, sensum ejus hòc explicans versiculò:

*Dat Christina Tibi pretium nomenque perenne,
& matrem & patriam deseruisse tuam.*

Nos, paucis duntaxat commutatis, de incomparabili, quam & Angelica adorat cohors, Margarita idem pronuntiabimus, eque sepulcrali concha surgentem, sic affabimur:

*Dat nunc Christe Tibi pretium nomenque perenne,
& bustum & mortem deseruisse tuam.*

In Historicorum monumentis Arctoa memoratur Semiramis, Margareta, Valdemari IV. filia, Haquini

qvini Vidua. Hanc Albertus, Sveciæ Rex, ad bellum ituram, missâ cote, ut aciculas suas cultrosque acueret, falsè irridebat. Impedire tamen haud potuit, quin ipsum, Norvvegiæ Daniæque inhiantem, vicerit, ac, post septennalem carcerem, regno in super suo cedere coëgerit. Parum hoc, vel nihil, ad decus & gloriam, si Margaritæ nostræ plus quam heroicum reputemus facinus. Recutiti pretium ejus non solùm minimè intelligebant, sed & acerbis scommatibus pessimè illudebant, quin imò (proh scelus!) pedibus æstimatissimam hancce gemmam conculcabant truculentissimè. Neque stigii ei parcebant prædones, maximè tum exultantes, cùm Unio uranius in crucis ligno penderet, immensæ passionis atque mortis aceto immersus. At victi penitus, capti, subjugati sunt, ac durissimis constricti vinculis in æternum tenentur, qui contra stimulum calcitrare, & summo se opponere Numini audebant. Margaritæ non in ripæ superficie, sed ex ipso aquarum fundo colliguntur. Unde qui pretiosos in mari lapides qværent, non juxta littus sed demittunt, &, ut ita dicam, quasi in ipsos sinus abyssi descendentes assequuntur, quod tantâ exquirunt

runt operâ. Hos imitemur, quicunqve funestum
CHRISTI deicere lapidem laboramus, quò
animæ Margaritam protrahere inde valeamus. Pre-
tiosa hîc in imo, adeoque maximo cum labore in
altum educenda. Sublimia fidei latent mysteria,
in sacris abscondita literis. Non iis protinus ob-
tingunt, qui solam illarum superficiem otiosè lam-
bunt, sed, ad investigandum fundum, singulari
industriâ incumbunt. Præclarè, ut solet, aurei oris
Doctor, Chrysostomus, alicubi scribit: Mysteria
veritatis margaritæ sunt, quia sicut hæ inclusæ coch-
leis, positæ in profundo maris; sic mysteria divina
verbis inclusa, posita sunt in altitudine sensus sa-
cræ Scripturæ. Talia, de resurgente Domino, in
pio fidelium congressu, nunc affatim proponun-
tur. Aperite igitur oculos! extendite manus! ele-
vate corda! Lucida splendescit gemma, cælestis
erumpit margarita, paschalis depluit gratia. Ge-
henna tremit, ob destructoris sui adventum: Ter-
ra gemit, ob thesaurum à se ablatum: Æther gestit,
ob actum à Creatore suo triumphum. Quid homo,
sensu plenus & spiritu? Lapis est, nî Lapidem hunc
angularem, CHRISTUM, funesti sui everso-
reni lapidis, in nobile mentis palatium religiosâ fi-
de transferat. Hoc facite, ô mei, & valete! Dabam
Ætigæ XV. Aprilis, An. clò lœc XXCVIII.